

כָּלֶל גָּדוֹל פָּרָק שְׁבִיעִי שְׁבַת

מיסורה הש"ס

(ה) צנעותם כו' ע"כ טיטען;
 (ג) צמי מיניהם הילנו ליהם
 גשליל"ס וארלט"ס וכלהמ"ס
 וכטמור וטיטען,
 (ד) ק"ה על ענין, (ה) נ"ה כנום,
 (ו) וויקלה ס"ה, (ז) רס"ל ורוכש ח"ן
 ומיל"ס וכ"ה צמ"ז.

ה מני מונבו היא. פירט כקונומיק קבל לדגון לפיגי למונבו נל
האכן סגמא בזועם בטוי לסקערא וסכלו רכבי יקונעלן דהמא
בזועות דליינו מיבן מהן על קומיד נטה והקפא כ"ר הילערא' לדיבינו
סמויה לדס' לדגון לדגון זכי עקיינט ומי'ע ממי'ע פאדיג'ע על נטעדר

הגותות ה"ב
 ח' (ג') נט' חמל מונכו גאנגע
 קילינן: (ד') ריש' ד' ס' מה כל
 פ' גורס כל פשען פשען
 אליליאמא מונע פשען פשען
 חידוש הו א' למ' מונע פשען
 תם' ס' מה' מ' מי' פשען
 פ' ג' דענמלו שגאת לא' (ה')
 נמי הואי קיננא: (ו') בא'!
 לכדי מומלן מסען דענמא:
 דרבענן דענמא:

גלוין הש"ס

רביינו הנגאל
כברת טבונתו היה מובהק על הדור
ולחניו המבוים עליה נרמזו
אוו הא נא כביסי לשביר,
אמר אוד שבורון והוא אוור
עליה קובן אם לאו אס חיבר
איין דודו ר' יוחנן הא מלפני
אנא אמר ר' ברכון
מליאת מענק ר' רבי דרבנן באה
עליה עמלר אמר אידי המורי
הו ר' יוחנן בר' יונה ר' יונה
שנגן בכתר הירח
שנתנו, וכל ליל לילו
בזקע שנגה
שבה. ואע"ג דדורותה
שנגה בדרכו
אשנה, שנגה בדרכו
השוויה בוגת
אלילא בעין שנגה
בלאיו, וורה
ונרמז עלעלט מתי
רכת עומרה, ושה
עומכין צערו
אצערו שא כל
אעיז שחויר
בלאיו קובן מאה
בכמימותה הא ע"ש
השוויה בוגת
קובן קובן אוד
ויקמייא נמי דאמ
בכובידת טויה
ובכובידת כובידת
וקמייא נמי דאמ
אתה קובן מאה
וינדר וינדר
אוד אוד זיכרין.
ואת שטורית השויר
אתה קובן מאה
וינדר וינדר
אוד אוד זיכרין.

קמ"ל מיתיבי איזהו^๖ שנגה שבועת ביטוי לשענבר שאם אמר יודע אני ששבועה זו אסורה אבל אני יודע אם חיבין עליה קרבן או לא חיב הא מני מונבו הא (ליישנא אחרניא מני אילמא מונבו פשיטה השטא בכל התורה דלאו חידוש הוא אמר^๗ שנגה קרבן שמה שנגה הכא חדידוש הוא לא כ"ש אלא לאו רבנן היא ותווכתא דאבי תובתא): אמר אבי הכל מודים בתרומה שאין חיבין עליה חומש עד שישגנו בלאו שבת חכל מודים מאן רבי יהנן פשיטה כי אמר כי יוחנן היכא דאייכא ברת הכא דיליכא ברת לא מהו דתימא מיתה במקום ברת עומרת וכי שנג במתה נמי ליהיב קמ"ל בא אמר^๘ מיתה במקום ברת עמודת חומש במקום קרבן קאי: אמר רב הונא היה זה מהלך^๙ (בדרך או) במדבר ואני יודע אימרתי שבת מונה ששה ימים ומשמר يوم אחד חייא בר רב אמר משמר يوم סבר בכיריותו של עולם ומיר סבר כדאם הראשן מונה ששה ימים ומשמר יומי יודע אימרתי שבת משמר يوم אחד לא משמר يوم אחד מונה ששה או חכמי משמר يوم אחד לששה מונה משמר يوم אחד ומונה ששה מביע לה עוד תניא היה מהלך בדרכ או במדבר אני יודע אימרתי שבת מונה ששה ומישמר וומא אמר רגנסטו [בר מההוא יומא] וההוא יומא ימות^{๑๐} דבעיד מאחרמולathy שתי פרנסות וילמא רגנסטו אמר רבעה כל יום ויום עוזה לו כדי רבעה כל היום כו' פשיטה מהו ריתמא כיון דשבת לא נפיק במעלי שבתא משמשה בשבתא נפיק לשתייה לה למיעבר יומני דמשכח שיירטה ומקרי ונפק: הידוע נהמן אמר רבה בר אבוחה תרי קראי כתבי תי^๑ ואות שבתותי תשמורו הא כיצד ושמרו חחת לשבותה הרובה ואת שבותוי תשמורו תקייף לה רב נהמן בר יצחק אדרבה איפכא ת השבת שמירה אחת לכל שבת ושבת אחת לשבות הרבה: הודיעו שהוא שבת:

שגם קרבן לאו שמה שגגה, לרבען אווי מה'כדי, דעד כנא לא לשליגין בגין עלהה בד' מיתתי קרבן, והכא באשבועת ביטוי מoid גורו סקילה לא החמירו. למ"ג.

בוחנוין שאנו מהלך
באנו ים חוץ לתהום. כי סליין, כא. כדי למהר לצאת מן המדבר. פקיעת קיל'ע'ס מוקן
מדבריהם לא גורו, ואפ"י מ"ד תחומי אדריאניטא כוון דאייסר עשה הוא ונינו